

ligheden kun en Nedsættelse af Militærudgifterne tilbage. Og angaaende disse er der jo, som nævnt vistnok af alle de ærede Ordførere, stillet Forslag af den højtærede Forsvarsminister, eller om ikke stillet Forslag; saa dog rettet en Forespørgsel om, hvorledes man vilde stille sig overfor et Forslag om, at disse Udgifter nedsættes med 5 Mill. Kr. Den Maade, hvorpaa det blev gjort, er karakteriseret efter min Opfattelse saa udmærket af mit Partis Ordfører, at jeg ikke skal gentage det, men kun sige, at skal man endelig ned med Militærudgifterne, hvad der jo i givet Fald kan være rimeligt, vilde det dog vel nok være naturligt at spørge de Autoriteter, der har med de Forhold at gøre, om, paa hvilke Punkter de mener, der bedst kunde spares. Dette er aldeles ikke gjort, og jeg mener derfor at turde sige, at man vanskeligt kan faa andet ud af det, end at Hensigten med at stille Forespørgselen kun har været den at sige, at man eventuelt vil nedsætte Militærudgifterne med 5 Mill. Kr., og saa i øvrigt er fuldkommen lige glad med, om den Besparelse paa de 5 Mill. Kr., naar man endelig skulde have den, er nogenlunde forstandig eller ikke. Jeg har forstaaet det saaledes, at som Forholdene ligger, nemlig saaledes, at Venstre ikke kan gaa med til denne Nedsættelse og det konservative Folkeparti ej heller, vil Forslaget ikke blive stillet, og jeg forstaa saa overmaade godt det Standpunkt. Man har ved at stille Spørgsmaalet skabt Mulighed for at benytte al det agitationaliske, der kan ligge deri. Og ved ikke at stille et egentligt Forslag har man forhindret, at det i og for sig kunde kritiseres alvorligt fra de Sider, som har Forstand paa disse Forhold. Man har altsaa paa enhver Maade herigennem faaet den behageligst mulige Stilling.

Det er jo en gammel kendt Ting, at naar som helst der er Tale om Besparelser i dette Land — i hvert Fald i den Tid, jeg har haft med Politik at gøre —, er det ustandseligt Nedgang i Militærudgifterne, man fra de radikale Partiers Side kalder paa. Man kalder paa dem med mange forskellige Begrundelser. Man kalder saaledes Militærudgifterne for uproduktive, og jeg kunde ikke forstaa det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelser anderledes end, at man ogsaa betragter det som skadeligt, at der paa denne Maade disponeres over Arbejds-kraft, som man mener kunde anvendes forstandigere paa anden Maade. Jeg afbrød det ærede Medlem og spurgte, hvortil han da vilde anvende de Mennesker, som han eventuelt kunde faa frigjort ved formindskede Indkaldelser. Dertil svarede det

ærede Medlem, om jeg da mente, at Militær-væsenet var en billig Arbejdsløshedsforanstaltning. Paa det Spørgsmaal skal jeg i og for sig ikke svare, men jeg maa hævde, at paa en Tid, hvor man overhovedet ikke kan finde Beskæftigelse for tilnærmelsesvis det Antal Mennesker, man har gaaende med frie Hænder til at arbejde, kan der dog i hvert Fald produktionsmæssigt set ikke være noget skadeligt i, at flere eller færre Arbejdere beskæftiges paa en, om jeg saa maa sige, mere fast Maade, end de ellers vilde blive det. Jeg vil altsaa hævde, at naar man paa dette Omraade benytter Udgifterne til Militærvæsenet, er man inde paa en hul Agitation, for saa vidt svarende til den Agitation, man i Almindelighed anvender, naar man overhovedet diskuterer Militærvæsenet.

Som sagt, tilbage af de radikale Partiers Udtalelser bliver der, saa vidt jeg kan skønne, kun dette, at de nok vil give Tilslutning til Forslaget, men det vil sige, naar det reelt omformes til kun at vedrøre de militære Budgetter. At en saadan Udformning af Forslaget paa ingen Maade kan tilfredsstille de Konservative, er saa lige til, at jeg som Følge deraf ikke skal spille flere Ord derpaa.

Men Spørgsmaalet bliver da: Hvis man nu gennemførte et Forslag af denne Art og eventuelt gennemførte det i den Aand, i hvilken det er tænkt gennemført fra Partiet Venstres Side, kan der saa herigennem indvindes Millioner i et saadant Antal, at det skattemæssigt set vil betyde en virkelig Lettelse? Og derefter: Hvorledes anvender man bedst disse Midler? Til det første er der at sige, at da de radikale Partier kun vil nedskære paa det ene bestemte Omraade, kan man vist have Lov til at slaa fast, at de Millioner, der overhovedet kan indvindes, vilde være meget begrænsede. Men saa bliver Spørgsmaalet som sagt: Hvortil skulde man anvende disse begrænsede Millioner? Her er igen Opfattelserne højst forskellige. Der synes at være nogenlunde Enighed om, at Fragtudgifternes Nedsættelse vilde betyde et virkelig Plus for Erhvervslivet. Saa bliver Spørgsmaalet, om der er Baggrund for en saadan Nedsættelse af Fragterne, uden at der foretages noget særligt. Her anstiller det ærede Medlem Hr. Rode — og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var til en vis Grad enig deri — den Betragtning, at hvis vi for Statsbanernes Vedkommende vilde se bort fra Forrentningen, vilde der være Mulighed for en Takstnedsættelse. Hertil maa jeg nu for det første sige, at saa